

ÚVODNÍ SLOVO

Vážení spolupracovníci, přátelé,

pravý podzim dorazil do našeho kraje. Přináší sebou prodlužující se stíny i měnící se barvy stromů Českého středohoří. Bohužel přinesl i hned několik smutných událostí. Dovoďte mi proto, abych v samotném úvodu vyjádřil upřímnou lítost nad odchodem našich dlouholetých spolupracovníků paní MUDr. Vlasty Minkové, paní Jindry Černé, paní Hany Janákové a pana Rudolfa Matury. Jakkoliv nejsou již mezi námi, víme, že velmi významně přispěli k činnosti a rozvoji naší nemocnice a nezapomenutelně se zapsali do její historie. Za to jim patří naše velké poděkování.

Před námi je poslední čtvrtletí velmi náročného roku. Dopady navýšení mezd, stanovené nařízením vlády ČR a další uskutečněné rozhodnutím Správní rady ke stabilizaci personální situace, významně ovlivňují hospodaření nemocnice. Jak jsem již několikrát uváděl, navýšení úhrad v úhradové vyhlášce Ministerstva zdravotnictví kryje zvýšení osobních nákladů jen z části. Se zvyšujícím se objemem námi poskytovaných zdravotních služeb je nemocnice v situaci, kdy její příjmy jsou v současné době nižší, než nutné výdaje. Společně s vámi se proto snažíme přistoupit k dalším efektivním opatřením vedoucím k úspoře provozních finančních prostředků, abychom negativní dopady tohoto stavu co nejvíce zmírnili. Za vaši spolupráci a vstřícný přístup v této věci děkujeme.

Ve snaze využít všech možných zdrojů k zajištění činnosti a neustálého rozvoje nemocnice jsme podali několik žádostí o dotace na obnovu přístrojového vybavení, které bychom museli jinak nakoupit z vlastních prostředků. Prozatím jsme byli úspěšní u dvou žádostí podaných na Ústecký kraj v celkové hodnotě 7,2 mil. Kč. Nyní očekáváme výsledek hodnocení naší třetí žádosti podané na Ministerstvo pro místní rozvoj ČR (dotace iROP) v hodnotě 99 mil. Kč, jenž by byl dalším výrazným úspěchem v realizaci investičních záměrů nemocnice. Součástí této žádosti je i dodávka technologie magnetické rezonance, na kterou v současné době vypisujeme nadlimitní výběrové řízení.

Věřím, že úspěšně zdoláme všechny překážky, se kterými se v současné době potýkáme, a zároveň si Vám dovoluji popřát hezké babí léto.

Ing. Radek Lončák, MBA
předseda správní rady a výkonný ředitel

MINISTR OCENIL INVESTICE DO ROZVOJE NEMOCNICE

Na krátkou návštěvu zavítal ve středu 7. září do litoměřické nemocnice ministr zdravotnictví ČR Svatopluk Němeček s doprovodem. Při této příležitosti se setkal s vedením nemocnice a se zástupci zřizovatele, diskutoval se zaměstnanci a prohlédl si vybraná pracoviště.

Svatopluk Němeček se nejprve setkal s vedením, které mu krátce představilo nemocnici, její strukturu a rozsah poskytované péče. Při diskusi s vedením o problémech současného zdravotnictví, které se přímo dotýkají litoměřické nemocnice, ministr nejen ocenil stávající stav, ale rovněž přislíbil pro příští rok finanční pomoc. „Je vidět, že nemocnice je ve velmi dobrém stavu a že je investováno do jejího rozvoje. Je potěšující vidět i to, jak účelně a ve prospěch pacientů zde byly vynaloženy prostředky z evropských fondů,“ ocenil ministr a dodal, že ministerstvo zdravotnictví v příštím roce některé investiční záměry nemocnice podpoří.

Další část návštěvy tvořilo setkání se zaměstnanci nemocnice. Toho se zúčastnilo několik desítek pracovníků nemocnice, kteří se zajímali zejména o budoucí vývoj v oblasti vzdělávání lékařských i nelékařských zdravotnických pracovníků, o podmínky pro poskytování dotací nemocnicím nebo poukazovali na některá pravidla nastavená zdravotními pojišťovnami, která vnímají při poskytování péče jako příliš omezující. Zmíněno bylo i palčivé téma českého zdravotnictví, kterým je nedostatek pracovníků v lékařských i nelékařských profesích a jejich odchody do nedalekého Německa, které nabízí nesrovnatelně lepší finanční podmínky, než jaké jsou v silách českých nemocnic. „Velmi si vážím zpětné vazby, kterou jste mi svými dotazy a připomínkami dali. Pokusím se některá témata otevřít při diskusi se zainteresovanými subjekty,“ zhodnotil Svatopluk Němeček.

(Pokračování na stránce 2)

Usilujeme o téměř sto miliónů z evropských peněz

V polovině července podala litoměřická nemocnice další žádost o dotace z fondů EU, konkrétně do Integrovaného regionálního operačního programu (IROP) vypsaného Ministerstvem pro místní rozvoj ČR.

„Nemocnice požaduje částku 99 miliónů korun na pořízení 47 přístrojů,“ přiblížil Radek Lončák, předseda Správní rady Městské nemocnice v Litoměřicích a dodal, že vzhledem k množství projektů, jejichž celková hodnota výrazně přesahuje původně alokovanou částku, lze očekávat vyhodnocení žádosti a tudíž i stanovisko o přidělení nebo nepřidělení dotace až koncem letošního roku. (nk)

Uvnitř tohoto vydání:

Magnetická rezonance	2
Novinky z nemocnice	3
Vzpomínky na osobnosti naší nemocnice	4—5
Cena Aloise Klára	6
Naše povídka	7
Nové výhodné tarify pro zaměstnance	8
Zábava	8

ZPRAVODAJ MĚN V LTM

Projekt magnetické rezonance pokročil

Zpracováním zadávací dokumentace a následným uveřejněním veřejné zakázky na profilu zadavatele postoupil v těchto dnech do své další fáze projekt magnetické rezonance pro Městskou nemocnici v Litoměřicích. Vlastní realizace dodávky přístroje se dá očekávat přibližně za rok.

„Vzhledem k tomu, že jde o nadlimitní veřejnou zakázku, u níž je termín pro uveřejnění minimálně 52 dní, obdržíme nabídky nejdříve koncem listopadu nebo spíše až v prosinci. Poté nastane jejich vyhodnocení a podpis smlouvy s vítězným uchazečem,“ popsal další postup

Miroslav Janošík, vedoucí oddělení rozvoje a dodal, že následně bude vypracován projekt na související stavební úpravy a vypsána veřejná zakázka na dodavatele stavební části.

Související stavební úpravy nutné pro instalaci magnetické rezonance budou velkého rozsahu, poměrně složité a budou probíhat za provozu oddělení radiologie a zobrazovacích metod. Jejich součástí budou nejen bourací a stavební práce, ale rovněž kompletně nové instalace a nová vzduchotechnika, která musí splňovat velmi přísné parametry. Realizace stavby zabere minimálně 3 měsíce. (nk)

V KRÁTKOSTI

LDN je kompletně vyzdobená

Školáci ze Štětí s paní učitelkou Marií Koscelníkovou splnili svůj slib a dodali nám nedávno další část obrázků, kterými jsme mohli vyzdobit LDN. Jejich krásné práce již visí na chodbách a pokojích všech stanic tohoto oddělení. (nk)

Do ankety HCl jsme se zapojili i letos

I v letošním roce se litoměřická nemocnice aktivně zapojila do každoročního projektu Nemocnice ČR, jehož výstupem jsou žebříčky českých a moravských nemocnic. V době od začátku února do konce prázdnin, které bylo určeno pro sběr dotazníků, jsme nashromáždili 344 vyplněných dotazníků od ambulantních pacientů, 358 dotazníků od hospitalizovaných a 227 dotazníků od zaměstnanců nemocnice. Nyní probíhá jejich zpracování.

Všem, kteří se do sběru těchto dotazníků zapojili, patří velký dík. (nk)

Z DOTACE KRAJSKÉHO ÚŘADU ÚSTECKÉHO KRAJE POŘÍDÍME DALŠÍ MODERNÍ VYBAVENÍ

Finance ze dvou dalších dotačních titulů, které vypsaly v letošním roce Krajský úřad Ústeckého kraje, bude čerpat litoměřická nemocnice. Jedná se v prvním případě o program „Podpora zvýšení komfortu pacientů při poskytování akutní lůžkové péče na území Ústeckého kraje – 2016“, v rámci kterého získá nemocnice prostředky v objemu 5,135 miliónu korun.

„Dotace je určena pro vybavení jedné lůžkové stanice interny a dětského lůžkového oddělení včetně speciálních postýlek určených pro batolata. Dále provedeme výměnu diagnostických přístrojů interního oddělení,“

upřesnil Miroslav Janošík, vedoucí oddělení rozvoje a dodal, že v těchto dnech se připravuje zadávací dokumentace pro vypsání veřejné zakázky na dodání.

Druhým dotačním programem krajského úřadu je program „Podpora zvýšení komfortu pacientů při poskytování následné a dlouhodobé lůžkové péče na území Ústeckého kraje – 2016“, ve kterém získala litoměřická nemocnice částku 2,08 miliónů korun, které využije na obměnu lůžek včetně nočních stolků na jedné ze stanic LDN a na další vybavení pro pacienty na lůžkách dlouhodobě nemocných, jako

jsou například koupací vany. U plánovaného vybavení se nyní upřesňuje technická specifikace.

Samotný nákup nového vybavení se u obou dotačních programů předpokládá na začátku příštího roku.

Dotace Krajského úřadu Ústeckého kraje, v jejichž čerpání je nemocnice opakovaně úspěšná, jsou vypisovány od roku 2014. (nk)

Svatopluk Němeček si prohlédl i pracoviště CT. FOTO: N. Křečková

Ministr ocenil investice do rozvoje nemocnice

(Pokračování ze stránky 1)

V poslední části své návštěvy si ministr prohlédl vybraná pracoviště nemocnice. Navštívil nově zrekonstruované ambulance a čekárny v přízemí dětského pavilonu a ambulantní rehabilitaci. Na obou místech kladně zhodnotil jejich modernizaci, která je zcela v souladu se současnými trendy při poskytování zdravotních služeb a potřebami pacientů.

„Jsme rádi, že nás náš ministr navštívil a že jsme měli možnost sdělit mu, co nás zde v podmínkách našeho zdravotnictví nejvíce trápí. Jeho příslib pomoci s některými investičními záměry pro příští rok byl příslibem vítaným, za který jsme velmi rádi,“ zhodnotil setkání s nejvyšším představitelem resortu zdravotnictví Radek Lončák, předseda Správní rady nemocnice. (nk)

Pátákům jsme ukázali sanitku zvenčí i zevnitř

S prací dopravní zdravotní služby i s vnitřním vybavením sanitky, včetně všech možností, které při přepravě pacientů nabízí, seznamoval 21. září celé dopoledne na litoměřickém výstavišti řidič dopravní zdravotní služby litoměřické nemocnice Miroslav Borovička žáky pátých tříd litoměřických základních škol.

Konala se zde totiž preventivně bezpečnostní akce IZS Tvůj ochránce, jejíž součástí jsou vždy i ukázky

práce policistů, hasičů, zdravotníků a dalších složek integrovaného záchranného systému.

Akce se koná v rámci kampaně Národní dny bez úrazů, do které se naše nemocnice, a to právě poskytnutím sanitky, kterou si mohou děti různých věkových kategorií důkladně prohlédnout a vyzkoušet její vybavení, zapojují pravidelně několikrát do roka. (nk)

Divadlo potěšilo hospitalizované děti

Dne 5. září 2016 opět přijeli za dětmi hospitalizovanými na dětském oddělení naší nemocnice pražští herci s pohádkou. Karla Vovsová a Tomáš Stolařík, člen divadelního spolku Kašpar pražského Divadla v Celetné, dětem zahráli přímo v jídelně dětského oddělení poutavé představení s názvem Kamarádství nade vše.

Poutavý a poučný příběh Honzy a jeho zvířecího přítele medvídky Nebojse se našim dětským pacientům velmi líbil.

Pohádka nám byla nabídnuta zcela zdarma. Pořadatelem těchto inscenací je společnost BSJ group. (text i foto nk)

CHCETE UŠETŘIT? SLEDUJTE AKCE NAŠÍ LÉKÁRNY

Velmi zajímavé akční nabídky připravuje každý měsíc naše nemocniční lékárna. Pro informace o zboží za velmi výhodné ceny stačí jen sledovat ceduli, tzv. „áčko“, ve vstupní hale nemocnice, případně nemocniční internetové stránky nebo facebookový profil.

Dalším bonusem, který lékárna svým zákazníkům nabízí, jsou zákaznické kartičky, na které lze díky sbírání bonusových bodů uplatnit slevy při dalších nákupech.

Více informací žádejte přímo v nemocniční lékárně. (nk)

Hala nemocnice zve tentokrát k toulkám po Českém středohoří

Až do konce října potrvá v hale litoměřické nemocnice výstava fotografií Jany Jiráskové s názvem „Toulky Českým středohořím“. Jedná se o snímky přírody Českého středohoří, což je téma, které se v její tvorbě objevuje velmi často a ke kterému má velmi vřelý vztah. „České středohoří, to je velké množství přírodních rezervací, to jsou krásná města i vesnice. Také hrady a zámky, skanzeny lidové architektury. Pro mě a manžela je to zkrátka oblíbený Kopečkov...“, popisuje ve svém povídání k výstavě autorka.

Jana Jirásková, fotografka z Tuchlovic u Kladna, má za

sebou řadu samostatných výstav. Své práce představila například v Muzeu T.G.M. v Lánech, v Informačním a vzdělávacím středisku (IVS) Křivoklát nebo na Správě CHKO Křivoklátsko ve Zbečně. Autorka se také úspěšně účastní fotosoutěží. Mezi její největší úspěchy patří 3. místo ve fotosoutěži „Lánské pohledy 2010“ nebo v roce 2011 2. místo ve fotosoutěži „Život a cestovní ruch v Českém středohoří“ za fotografii s názvem „Dobré světlo“.

Jana Jirásková svými snímky rovněž často přispívá do regionálních deníků. (nk)

HOKEJISTA BIRNER PŘIVEZL NAŠIM DĚTSKÝM PACIENTŮM POHÁR MISTRŮ

Dětské oddělení naší nemocnice navštívil v úterý 28. června hokejový útočník, vítěz extraligy a také rodák z Litoměřic Michal Birner. Hospitalizované děti navštívil nejen proto, aby jim pomohl ukrátit čas, který musí trávit v nemocnici, ale také proto, aby jim přivezl ukázat putovní pohár mistrů České republiky v ledním hokeji. Jak ale prozradil, jde o repliku, protože originál poháru se z důvodu možného poškození při oslavách hráčům nepůjčuje.

„V nemocnici jsem už ležel, takže vím, jaké to je dlouhé. Pro vás je to o to těžší teď, když je venku hezky. Přeji vám, abyste se co nejdříve uzdravili a šli do-

mů,“ popřál Michal Birner dětem před tím, než začal podepisovat kartičky se svojí fotografií. A neopomněl ocenit ani práci zdravotníků. „Škoda, že také nemají trofeje. Zasloužili by si je mnohem více, než my, protože zachraňují životy. Jejich práce není tak vidět, jako naše, ale ani my bychom se bez nich neobešli. Ve sportu je hodně zranění a práce lékařů nám pomáhá se vracet na led co nejdříve. Měli by být mnohem lépe ocenění,“ vyjádřil poděkování hokejista.

Zároveň, při této příležitosti, byl dětskému oddělení předán finanční dar ve výši 50 tisíc korun. (nk)

Zvláště chlapce možnost prohlédnout si mistrovský pohár a vyfotit se s ním velmi potěšila. FOTO: N. Křečková

ZPRAVODAJ MĚN V LTM

** VZPOMÍNKA NA OSOBNOSTI NAŠÍ NEMOCNICE **

Letní měsíce letošního roku bohužel kromě pohody a odpočinku přinesly do naší nemocnice i několik nenahraditelných ztrát. Během velmi krátké doby nás opustili hned čtyři spolupracovníci.

5. července zemřel ve věku 64 let pan **Rudolf Matura**, který v naší nemocnici pracoval od roku 2011 na oddělení centrálního úklidu.

20. srpna zemřela ve věku 69 let paní **Hana Janáková**, bývalá vrchní sestra ORL a poté sestra domácí péče, která v naší nemocnici pracovala od roku 1966.

30. srpna zemřela ve věku 74 let **MUDr. Vlasta Minková**, lékařka interního oddělení, alergologické ambulance a centrálního příjmu, která v této nemocnici pracovala od roku 1965.

3. září nás ve věku 65 let opustila paní **Jindra Černá**, vedoucí oddělení finančního účetnictví, která pracovala pro tuto nemocnici od roku 1975.

Jak na tři z těchto osobností, které věnovaly litoměřické nemocnici většinu svého profesního života, vzpomínají někteří jejich spolupracovníci, si můžete přečíst na následujících řádcích. (nk)

Paní Hana Janáková

Dovedla nahradit i maminku

Hanku Janákovou jsem poznala před 35ti lety. Byla to právě ona, tehdy staniční sestra na chirurgickém oddělení, kdo nás, absolventky zdravotnické školy, zasvěcoval

do práce zdravotní sestry. Dbala na to, abychom byly dobré nejen profesně, ale hlavně si zachovaly lidský přístup k pacientovi. V tom nám šla příkladem.

Dodnes si pamatuji, jak nás kontrolovala, když jsme nakrmily ležící babičku, jestli jsme jí daly i napít a umyly lžiči.

Později se stala vrchní sestrou na ORL oddělení. Ale ani potom jí nedělalo problém zastat práci na oddělení i na operačním sále.

Hanka byla kamarádká a spravedlivá a nejednou nahradila i maminku, když nám coby vyhlášená kuchařka radila, jak se poprat s kulinářským uměním.

Osud ani jí nešetřil a v životě dostala i pár krutých ran. Vždy však dokázala vyléchnout, poradit, a když to šlo, tak i pomoci. Práce pro druhé byla vždy její prioritou a zcela ji naplňovala. Ani poté, co dosáhla důchodového věku, nezhálela a pracovala jako sestra v domácí péči naší nemocnice. Jsem ráda, že jsem ji poznala, pracovala s ní a hodně se od ní naučila. Hanko, děkuji!

Yveta Šulcová, odběrová místnost

Práce pro druhé ji naplňovala

Hanka Janáková pracovala v domácí zdravotní péči i při svém hlavním úvazku vrchní sestry ORL.

Byla své práci oddána, vždy ochotná zastoupit. Byla nekonfliktní, přímá, lidová. Měla kamarády jak mezi pomocným personálem, tak i mezi lékaři. Nezkazila žádnou legraci.

Život měla těžký. Jako matka prošla zkouškou nejtěžší, když tragicky, v mladém věku, zemřel její syn. Tuto ztrátu nesla těžce, ale statečně.

Asi i tato skutečnost způsobila, že práce pro druhé ji naplňovala a pomáhala zapomenout na vlastní neštěstí. Hanka se

uměla postavit ke každé práci. Ráda a dobře pekla a vařila. Pekla ve velkém vánoční pečivo pro ostatní, méně zručné, kolegyně a kolegy.

Radost měla ze svých tří vnuků, kterým se věnovala a trávila s nimi volné chvíle. Hanka milovala slunce a moře. Se svou sestrou a s vnučaty pravidelně dvakrát do roka odlétala na dovolenou k moři. Vracela se vždy plná energie a radosti, připravená pomáhat druhým.

Před dvěma lety ji těžké onemocnění upoutalo na lůžko. Přesto neztrácela optimismus a zajímala se o dění v pracovním kolektivu. Naše poslední setkání se uskutečnilo pár dnů před jejím skoncem. Měla svátek, tak jsme jí jménem celého oddělení byly popřát. Přijala nás jako vždy s úsměvem a v dobré náladě. Vypadala odpočatě, opálená. Vyprávěla, že když nemůže k moři, koupe se alespoň v bazénu na zahradě u domu. Poslední měsíce se o Hanku vzorně starala dcera Hana s rodinou.

Hanka odešla v klidu, bez bolestí, ve spánku, mezi svými, doma.

Prožila těžký, ale bohatý život.

Alena Rožcová, domácí zdravotní péče

Paní Jindra Černá

Byla mistrem svého oboru

Jindru Černou jsme poznali v OÚNZ Litoměřice, kam nastoupila v polovině 70. let jako účetní. V té době jsme byli mladí, plní elánu a nevynechali jsme žádnou příležitost, jak se setkávat, a to nejen pracovně. Výjimkou tehdy proto nebyly společné oslavy, třeba MDŽ nebo každoroční vyhodnocení uplynulého roku, které se nejednou ve veselé náladě protáhlo do pozdních hodin. Jezdilo se občas i na pracovní brigády. A na všech těchto akcích byla především legrace. Jindra se všeho účastnila, a i když se sama výrazně neprojevovala, rozhodně nikdy žádnou zábavu nezkazila.

Jak jsme se postupně ženili a vdávaly, tak těchto setkání ubývalo a v kontaktu jsme byli především pracovně. Přesto jsme ale zůstali skvěle sehraným týmem.

Po delimitaci a vzniku městské nemocnice se stala Jindra Černá vedoucí finanční účtárny a ve svém oboru excelovala. Velmi jsme si cenili toho, že i nám laikům uměla vysvětlit složitou problema-

tiku účetnictví tak, abychom tomu rozuměli, že nikdy nezneužila své odborné převahy a my si nemuseli připadat jako nemechla. Zvláště v oblasti dotací bychom byli bez Jindry ztraceni. Ona ale i přes značně složitou problematiku zvládala jejich účtování skvěle a v pohodě a i když nás v tomto ohledu kontroly nikdy ani trochu nešetřily, tak jsme vždycky i díky jejímu přístupu prošli „bez ztráty kytičky“. Byl to prostě člověk na pravém místě a mistr svého oboru, na kterého jsme se mohli kdykoli obrátit a vždy spohehnout, že nám poradí.

O svém osobním životě nikdy moc nemluvila, ale víme, že měla zálibu v kultuře, bavilo ji divadlo, opera a ráda poslouchala vážnou hudbu. Také hodně četla a ráda cestovala. Ale její největší láskou byli bezesporu její dva vnuci Vít'a a Tomáš.

Jindra Černá nám všem bude chybět, a to nejen profesně. Byl to člověk s dobrým srdcem, který nám vždy vycházel vstříc.....

Květa Michalová a Miroslav Janošik, oddělení rozvoje

Doktorka Vlasta Minková

Byla vzorem obětavé lékařky

S doktorkou Minkovou jsem se seznámil v roce 1963, kdy jsem pracoval jako sekundář na interním oddělení. Tehdy o prázdninách to bylo konkrétně na II. interním oddělení, které bylo tou dobou na zámku v Milešově. A právě zde jsem se setkal s medicou Vlastou, která sem byla s dalšími pěti kolegyněmi poslána na praxi, protože v litoměřické nemocnici se interní oddělení právě malovalo. Studentky na Milešově bydlely i pracovaly. Doba to byla velmi pěkná, rozdělili jsme si práci a odpoledne byla tudíž volná a mohlo se jít na výlet, koupání, do kopců nebo na houby. Stáž se medicám tehdy moc líbila a ještě dlouho na ni vzpomínaly. Snad i vzpomínka na tyto časy, vstřícný přístup k lékařům od primáře Krutského a přátelské prostředí interního oddělení přilákaly Vlastu za další dva roky po promoci do Litoměřic.

Už brzy po jejím nástupu bylo patrné, že nová lékařka je velmi schopná a má spoustu znalostí, které umí v praxi využít. Zapracovala se tudíž hodně rychle a naopak brzy začala pomáhat i ostatním lékařům s příjmy, propouštěními a dalším zařizováním, takže během půl roku již byla plnohodnotnou lékařkou, která byla schopná služeb a všech ostatních aktivit na interním oddělení. V prvním možném termínu složila I. atestaci z interny a začala se připravovat na II. atestaci. V té době se začala zajímat o alergologii a imunologii. Po II. atestaci, kterou zvládla bez jakýchkoli potíží, a po složení předepsaných zkoušek, se plně začala věnovat alergologické ambulanci, kterou v nemocnici vedla a která byla první v celém litoměřickém okrese.

Je již údělem člověka, že úspěchy a radosti jsou střídány starostmi a trápením. To se nevyhnulo ani doktorce Minkové. Náhle jí zemřel tatínek a onemocněla maminka, která byla od této doby odkázána na pomoc a ošetření od Vlasty. Asi opravdu velkou tragédií byla pro paní doktorku smrt jejího snoubence, po jehož boku plánovala další život a jemuž zůstala věrnou i po jeho smrti a již neměla žádný bližší vztah.

Radostí doktorky Minkové bylo cestování. Pokud ještě nemusela pečovat o nemocnou maminku, vyrážela do zahraničí. Zpočátku jezdila po Evropě, potom i dále. Byla v Egyptě, Tunisku, na Kypru nebo na Kubě. Zcela náhodou docházelo k tomu, že většinou 14 dní po jejím návratu vypukly v zemích, které navštívila, nepokoje nebo revoluce. Bylo tomu tak v Egyptě, na Kypru i v Tunisu. Žertem jsme jí říkali, že vyváží revoluce a že by raději neměla už nikam jezdit. Ale plné spolehnutí na její revoluční působení nebylo, protože na Kubě i v tehdejších Sovětském svazu se po její návštěvě nic nestalo :-).

Druhou její radostí byla literatura. Hodně četla a byla velkou znalkyní naší i světové literatury. Měla dobrý odhad na knihy, uměla si je vybrat a i výborně doporučit.

Třetí radostí Vlasty bylo vaření a pečení, na které měla opravdu velký talent, patrně zděděný po mamince, která pracovala v mládí jako kuchařka na Hradě. Vlasta vařila vybraná jídla, masa, omáčky, měla spoustu kuchařek. Když své výrobky přinesla do práce, nezbývalo nám než konstatovat, že její kuchařské umění je na vysokém stupni dokonalosti.

Doktorka Vlasta Minková nám všem bude moc chybět. Již mezi námi nebude nikdo, kdo by tak jednoznačně a beze strachu o svoji budoucnost a oblibu mocných uměl pojmenovat všechnu nespravedlnost, zlobu a nečestnost. Bude chybět její pracovitost a její vzor obětavé lékařky...

Milan Zbořil, interní oddělení

Moudrá žena se sarkastickým humorem

Mezi smutné události lékařského povolání patří odchod našich učitelů medicíny a života. Bez jejich přítomnosti a zkušeností náhle zůstává prázdné místo.

Dne 30. 8. 2016 zemřela, krátce po svých 74. narozeninách, paní MUDr. Vlasta Minková, výborná internistka a zakladatelka alergologicko - imunologické ambulance v Městské nemocnici v Litoměřicích.

Paní doktorka Minková se narodila v srpnu r. 1942 v Praze, již ve 3 letech se s rodiči přestěhovala do Lovosic, kde prožila - po návratu ze studií v Praze - celý svůj život. Vystudovala I. Lékařskou fakultu UK, po promoci nastoupila na interní oddělení nemocnice v Litoměřicích, postupně složila I. a 2. atestaci z vnitřního lékařství a založila v nemocnici alergologicko-imunologickou ambulanci.

Ač se ve svém osobním životě matkou nestala, vychovala za dobu svého působení desítky internistů, sester a také několik alergologů. Vychovávala vždy jednoduše, osobním příkladem. Ráno již po šesté byla první na oddělení nebo v ambulanci, a byla vždy posledním z lékařů, kdo z nemocnice odcházel. O pacientech věděla vše, obvykle znala i několik generací jedné rodiny, pacienti interní se prolínali s těmi z alergologické ambulance, rodinnou anamnézu často znala lépe, než samotní pacienti. Práci na oddělení i v ambulanci velmi milovala, byla skutečnou mistryní medicíny prvního kontaktu.

Z interního oddělení se ve věku, kdy jiní odcházejí do důchodu, přesunula na centrální příjem nemocnice, kde poté mnoho let vykonávala funkci vedoucí lékařky. Byla velkou oporou celého týmu. Současně dále po celou dobu vedla i alergologickou ambulanci, kde své vědomosti předávala mladším kolegům. Přestože se postupně ze zdravotních důvodů už málo účastnila kongresů a vzdělávacích akcí, vždy sledovala odbornou literaturu a věděla, co nového se v oboru děje.

Ač to sama jako mistrná disimulátorka nikdy nedala najevo, fyzických sil jí ubývalo. My jsme sice coby internisté viděli a věděli, ale jako kolegové si nechtěli přiznat, že silný duch přebývá již ve slabém těle. Na jejím pracovním výkonu to znát nebylo. Paní doktorka se svými neduhy bojovala statečně. Vítežství silného ducha nad tělem, ale přes veškerou snahu jejich ošetřujících lékařů možné nebylo.

Vlastičko, moc nám chybíte, coby bystrá a ostrážitá strážkyně na výspě centrálního příjmu nemocnice, coby moudrá žena se svérázným sarkastickým humorem, coby vtipná glosátorka nemocničního i společenského dění, výborná kuchařka, gurmánka a znalkyně literatury.

Obávám se, že lékařů, kteří vykonávají v celé šíři základní obor a k tomu ještě v plném rozsahu obor nadstavbový, pro které je pokorná a neokázalá služba druhým nad všechny osobní strasti, už v životě moc nepotkáme.

Vlastička ale nebyla sentimentální, brala svůj často těžký život tak, jak přicházel. A tak místo smutku si na ni raději vzpomeňme s úsměvem nad tím, jak nad pozitivními prick testy svých pacientů s polyvalentní alergií říkala: „Vy máte ty alergie od Šumavy k Tatrám“...

za kolektiv lékařů interního oddělení Sylvie Kubcová

ZPRAVODAJ MĚN V LTM

** CENA ALOISE KLÁRA **

I v letošním roce byly v Litoměřicích osobnostem působícím ve zdravotní a sociální oblasti předávány Ceny Aloise Klára. Za přínos městu v oblasti zdravotnictví byly oceněny i dvě osobnosti naší nemocnice, a to bývalá vrchní sestra oddělení lůžek dlouhodobě nemocných Jaroslava Krahulíková a bývalý primář interního oddělení Ivan Brambaški. Zpravodaj s oceněnými osobnostmi naší nemocnice přináší krátké rozhovory. (nk, foto N. Křečková a Litoměřický deník)

JAROSLAVA KRAHULÍKOVÁ, do prosince roku 2012 vrchní sestra LDN, nyní v důchodu

Kdy a proč jste se rozhodla pro práci ve zdravotnictví?

Pohybovala jsem se mezi zdravotnickým personálem na všech úrovních od dětství, proto volba povolání byla pro mne jasná.

Jak dlouho jste pracovala ve zdravotnictví?

Pracovala jsem ve zdravotnictví 40 let.

Kdybyste se měla znovu rozhodovat o své práci, zvolil/a byste stejně?

Volila bych stejně.

Na kterých odděleních naší nemocnice jste pracovala?

V Litoměřicích jsem pracovala na oddělení LDN.

Co Vás na práci ve zdravotnictví těší a co naopak trápí?

Bavila mě práce mezi lidmi. Vždycky vás potěší, když dostanete na oddělení nemohoucího člověka a propouštíte domů soběstačného. Ale dnes už mě nic netrápí (smích).

Jak vnímáte zdravotnictví v době svých začátků a dnes?

Já vím, že jsem pořád mladá, jen hodně pamatuji (opět smích). Zdravotnictví v mých začátcích a dnes se nedá srovnat. Dnes díky novým technologiím, postupům a materiálům je práce snadnější a zajímavější.

MUDR. IVAN BRAMBAŠKI, do prosince roku 2015 primář interního oddělení, nyní lékař interní ambulance litoměřické nemocnice

Kdy a proč jste se rozhodl pro práci ve zdravotnictví?

Moje matka byla hodně nemocná, chtěla mít doma lékaře, poněvadž je to ušlechtilé povolání a i sama chtěla být léčena, což se jí splnilo.

Jak dlouho ve zdravotnictví pracujete?

Pracuji ve zdravotnictví jako internista od promoce 1973.

Kdybyste se měl znovu rozhodovat o své práci, zvolil byste stejně?

Ano, celou moji kariéru mě léčení nemocných bavilo a jsem nadšen, když mohu nemocným pomáhat.

Na kterých odděleních naší nemocnice jste pracoval?

Od roku 1992, po zrušení Vojenské nemocnice Terežín, pracuji na interně v Litoměřicích.

Co Vás na práci ve zdravotnictví těší a co naopak trápí?

Nic mě netrápí, poněvadž lékař se musí soustředit na léčení a nesmí se rozptylovat špatnou zdravotní politikou. Co potřebuji usměrnit a vylepšit - utvořím si dobré podmínky pro práci.

Jak vnímáte zdravotnictví v době svých začátků a dnes?

Za dřívějšího režimu bylo jednodušší vzdělávání, organizace předávání závažných nemocných i kariérní postupy. Po revoluci se často mění podmínky pro vzdělávání a léčení. Lékaři, zvláště v nemocnicích, nejsou adekvátně ohodnoceni a jsou napadáni pacienty a příbuznými. Oceňuji moderní diagnostické technologie, cílené vyšetřovací metody a úspěchy v léčbě vážných nemocí.

KDO BYL ALOIS KLÁR (1763—1833)

Filolog, pedagog a filantrop, profesor pražské univerzity, děkan filosofické fakulty a zakladatel a první ředitel Klárova ústavu pro slepce.

Narodil se v Ústěku, studoval společně s Josefem Jungmannem na gymnáziu v Litoměřicích a později zde působil také jako profesor. Na počátku 19. století založil nejprve soukromý ústav pro slepé děti, následně Ústav pro zaopatřování a zaměstnání dospělých slepců, pozdější Klárův ústav. (zdroj: wikipedia)

** NAŠE POVÍDKA **

Kterak jsem strávil celý den s báječnými dětmi v pražské ZOO

Se synkem jsem se po vodnické anabázi chystal na výlet do pražské ZOO. Víím, neměl jako prvňák ideální prospěch, ale výsledky byl podle mého názoru uspokojivé. Teta učitelka mně i manželce vynadala, že to dítě je prostě nemožné, hloupé a je otázkou, co z něj bude.... Jakoby na prvním stupni záleželo na známkách. Snažil jsem se Vlastě odporovat, ale žena se svou maminkou se k ní přidala. Vytýkaly synovi vše, co se dalo vytknout - jak je zlobivý, že neposlouchá, lže a vymýšlí si, zkrátka celý táta.

No, musel jsem si v duchu přiznat, že občas účelově lžu, nicméně to nesouviselo s prospěchem mého synka. Nakonec jsem to už nevydržel a vytáhl svá vysvědčení z první a druhé třídy. Trojky od shora dolů, ve druhé třídě dvojka z chování. Teta Vlasta zesinala vzteky, manželka zmlkla, babička začala pěsti s výkřikem, koho že to má za zetě. „Dámy, představte si, že mi to nepřekáželo, abych se stal lékařem,“ vzal jsem jim další slova z úst a šel jsem si se synkem lehnout pod pergolu. Musel jsem mu dovyprávět pohádku ze včerejška o vodnicích a vílách z povodí Labe. Dostal pusy na dobrou noc, pohlázení a slib, že za odměnu půjdeme spolu do ZOO v Praze.

Ráno synek, sluníčko moje, stál u postele. Za jednu ruku sestřenku Mílu, která jde po prázdninách do první třídy a chce mít taky oslavu po ukončení školky, za druhou bratrance Pavla, který přece musí oslavit úspěšné „přijímačky“ do mateřské školky. Však je patřičně hrdý na to, že spolehlivě chodí na dětský záchod nebo nočník a umí si zavázat klíčku u bot.

Tři sedačky do auta, zásoby pití, pro jistotu přibaluji nějakou plenku. Pánská jízda s „dámským“ doprovodem. Nekonečně opakované otázky, kdy už tam budeme, končí až po vstupu do ZOO. Lidské mraveniště ve mně vyvolalo úzkost, jak to zvládnou. Nařídil jsem synkovi, že má všechny děti na povel, ale jak již to bývá, člověk míní, život mění. Míla se energicky chopila ostrahy a organizace. Kluci se nebránili a ani jsem se vlastně nedivil.

Vždyt' jsou z předškolních zařízení, ze školy a konec konců i z rodiny zvyklí na dominanci žen.

Po vstupu do ZOO nás přivítal kiosky s občerstvením. Písklata si vydupala technickou pauzu, chlapci šli čurat, Míla stála frontu na zmrzlinu a na něco k pití. Obří kornouty se zmrzlinou, Birell pro mě, to byla první várka. Děti seděly, nádherně upatlané, a likvidovaly zmrzlinu neuvěřitelnou rychlostí – částečně do pusy, částečně na oblečení.

Konečně jsme se vydali k bazénu s lachtany. Obešli jsme ho sice třikrát, ovšem s dalšími velkými kornouty zmrzliny. Vedoucí výpravy Míla nás pak po vzoru své maminky, mé švagrové, zkontrolovala přísným pohledem, vyčistila klukům do čuňat a vybídla mě, abych chlapcům v umývárně na WC zapral triko.

Druhá atrakce, tučňáci, byli natolik lákaví, že chlapci chtěli za nimi do bazénku. Naštěstí se jim to nepovedlo. Míla pak kluky vzala za ruku a odvedla k dalšímu výběhu, kde se lenivě ploužily želvy sloní, hned vedle se vznosně procházeli plameňáci. Nic lepšího jsem si neuměl představit. Vystál jsem další frontu na další tři zmrzliny v bláhové naději, že bude klid. Chlapci už byli opatrnější, naše velitelka nikoliv. Divoce gestikulovala a vyklopila si celý kornout zmrzliny na tričko. I na ni tedy došlo, konečně bylo vyrované skóre. Se spokojeným úsměvem jsem vystál frontu na další zmrzlinu.

Nakonec jsme skončili v pavilonu opic. Gorilí miminko zvítězilo na celé čáře, jenže to mělo jeden velký následek. Všechny tři děti chtěly, abych je nosil jako gorilí maminka. Ověšen dětmi jsem se spíše vlekl, než procházel, až jsem narazil na hospůdku. Konečně! Stín, velký stůl a překřikující se drobotina, která mi vzrušeně sdělovala všechny své dojmy. Radost a pohoda. Ale...Poslední várka pizzy s kečupem dokonale obarvila trika tam, kde to dosud nezvládla zmrzlina. Měl bych děti převléct, ale neměl jsem nic na výměnu. Rezervní plenka nebyla k ničemu, měl jsem raději přibalit trič-

ka a spodní prádlo (je neuvěřitelné, kde všude byly stopy kečupu a zmrzliny).

Pozdě odpoledne jsem naložil děti do přibližovadla. Štěbetání a výměna dojmů, hodná parlamentu, nebraly konce. Hlasy pěkně do fistule, nekonečná energie a elán. Říkal jsem si, že bych nemohl trvale pracovat u malých dětí, jakkoli jsou roztomilé a dnešek jsem si s nimi přes všechny patálie opravdu užil.

Domů jsme přijeli s hlasitým troubením a za zpěvu dětí, které vyběhly do náruče svých maminek jako přepadové komando v maskáčích. Překřikovaly se, říkaly, co všechno zažily a viděly. Kyselý výraz žen mluvil za vše a byl ještě kyselejší, když děti na dotaz, co bylo v ZOO nejlepší, křičely: „Pizza, zmrzlina, limonáda, strejda, táta....“

Vlasta vážně pokývala hlavou a neodpustila si své obvyklé: „Já ti to holka říkala, neber si ho, je naprosto neseriózní, podívej se, jak ty chudinky vypadají, co z nich jen bude, jeden má v první třídě trojky a měl by se celé prázdniny učit, to, že někdo jde do první třídy nebo že někdo už ve třech letech nepotřebuje plenky, nic neznamená, tak jaká oslava!“

Míla se podívala na Vlastu a svou fistulí (celá maminka) zaječela: „Už toho mám dost!. Náhodou to bylo super, těším se, že si to zopakujeme, chtěla bych mít takového tátu, jako je strejda, ten nás má všechny opravdu rád. A prádlo dáme do pračky a pak vyžehlíme.“ Mně spadla čelist, synek mě pevně chytil za ruku, Pavel se přivínil a za druhou ruku mě chytila Míla. To byla největší odměna. Vlasta nejdřív zrudla, pak zbledla, pohodila svým obrovským zadkem a odešla.

Děti mi dodaly sílu. Když se dokážou ony bránit proti lidské omezenosti a citové tuposti, proč bych to nedokázal taky? A školní výsledky? Bez podpory rodičů a bez pochvaly se dítě jen těžko zlepšit a nepřiměřené nároky nemohou přinést nic dobrého.

Autorem povídky je MUDr. Zoran Nerandžić

ZPRAVODAJ MĚN V LTM

Pro zaměstnance nemocnice se otevře další možnost čerpat výhodné tarify od T-Mobile

Pro zaměstnance naší nemocnice a jejich rodinné příslušníky se v dohledné době otevře další možnost čerpání výhodných tarifů od společnosti T-Mobile. O konkrétních podmínkách spuštění této nabídky v současné době probíhají jednání mezi zřizovatelem nemocnice, tj. Městem Litoměřice, a společností T-Mobile. Pevný termín, od kdy bude možné výhodné telefonní a datové tarify čerpat, bude teprve upřesněn.

Známy však je již obsah nové nabídky, ze které si vyberou jak ti, kteří hodně volají a píšou SMS či využívají datových služeb, tak i ti, kteří chtějí být především dostupní a volají méně. Součástí této nabídky je kromě výhodného volání také bezplatný převod libovolného čísla od jiného operátora nebo zvýhodněné datové služby včetně možnosti samostatné SIM pro tablet či notebook.

Přehled o cenách nabízených tarifů je již nyní k dispozici na intranetu ve složce Informace pro zaměstnance. (nk)

SUDOKU

8		5			7		6	
3						1		8
	9							
								3
	7	4			5			
					6		9	
	5	3	2				8	
		1	6			3		4
2						9		

VTIPY

Manželka přijde za uvězněným manželem a ptá se: „Tak jak se tady máš?“ „Představ si, úplně jako doma! Jídlo za moc nestojí a ven taky nesmím.“

Nešťastná manželka říká manželovi: „To je hrůza, nikam nechodíme, nejezdíme. Pořád trčím doma jako Popelka.“ „No, a co si stěžuješ,“ říká manžel. „Vždyť sama přiznávaš, že si žiješ jako v pohádce.“

„Jakým způsobem si přejete ta vejce servírovat?“ ptá se číšník hosta. „Má to nějaký vliv na cenu?“ „Ne, nemá.“

„Tak mi je přineste na bifteku.“

Říká syn otci: „Tati, máš opravdu velké štěstí, protože mi nebudeš muset kupovat v září učebnice.“ „Jak to?“ ptá se otec. „Protože příští školní rok budu zase ve stejné třídě.“

„Dáte si červené nebo bílé víno?“ ptá se číšník hosta. „Mně je to jedno, jsem barvoslepý.“

Povídají si dva kamarádi: „Když si vzpomenu, že ještě nedávno jsem měl všechno. Krásný byt, v něm krásnou ženu...“ „A co se stalo?“ „Ale škoda mluvit, manželka se vrátila z dovolené.“

Žáci ve škole probírali savce a paní učitelka vyvolá Pepíčka. „Řekni nám, který savec nemá zuby.“ Pepíček se na chvíli zamyslí a pak řekne: „Náš děda.“

Majitel vily se vrátí z dovolené. Nejen, že najde vykradený dům, ale na tabulce s nápisem POZOR ZLÝ PES má navíc připsáno: Nepomlouvejte toho psa.“

Daňový poradce radí panu Novákovi: „Když si v novém roce koupíte byt, oženíte se a zplodíte pět dětí, tak se vám určitě podaří ušetřit několik stovek.“

www.nemocnice-lt.cz